

Arrest

nr. 269 780 van 15 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 november 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 december 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 november 2021 geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*) af.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

naam : A. A.

voornaam : M. A.

geboortedatum : 25.04.1993

geboorteplaats : San Salvador

nationaliteit : El Salvador

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 11/03/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 24/09/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 21/11/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan aangemerkt worden voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 7, 62, 74/13, en 74/14, §§1 en 3 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel in samenhang met de Omzendbrief betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf van 17 september 2013.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

Dit volgt uit de definitie van het artikel 1, 6° Vreemdelingenwet :

"6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;"

- 3.1.

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13quinquies wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

- 3.2.

Verweerster is bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

- 3.3.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten totaal geen rekening gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoeker. De bestreden beslissing bevat immers een stereotiepe motivering betreffende de stand van verzoekers asielprocedure terwijl niet in gegaan wordt op verzoekers gezins- en familieleven.

Verzoeker heeft een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd met E. L. op 19.10.2021.

De bestreden beslissing werd genomen op 08.11.2021, nadat de verzoeker reeds de verklaring tot wettelijke samenwoning had afgelegd.

Wettelijke samenwoning en de Omzendbrief dd. 17.09.2013

De Omzendbrief dd. 17.09.2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf luidt als volgt:

"2. Opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten :

Indien aan een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten (« BGV ») betekend werd, een ontvangstbewijs (artikel 64, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) of een ontvangstbewijs (artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) afgegeven werd zal de minister die bevoegd is voor de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen of zijn gemachtigde niet overgaan tot de uitvoering van dit « BGV », en dit tot :

- de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning;*
- het einde van de termijn van 6 maanden die bedoeld wordt in artikel 165, § 3, van het Burgerlijk Wetboek;*
- de dag na de voltrekking van het huwelijk of de verklaring van wettelijke samenwoning."*

Deze Omzendbrief maakt een constante gedragslijn uit van de verweerster waarop de verzoeker rechtmatig moet kunnen vertrouwen.

Verzoeker was dan ook zeer verbaasd toen hij kennis kreeg van de bestreden beslissing!

Verzoeker heeft dan ook meteen de verweerster gecontacteerd als volgt zonder enige reactie te mogen ontvangen:

"Het is een eer en genoeg u te contacteren als raadsman van de heer M. A. A. A. (OV 8957674) en mevrouw E. L., beide wonende (...).

In bijlage vindt de documenten die mijn cliënten hebben ontvangen op 19.10.2021, en waarbij hen werd meegedeeld dat de mededeling van hun voorgenomen wettelijke samenwoning werd uitgesteld.

Intussen kreeg de heer A. A. bijgevoegd bevel om het grondgebied te verlaten, en dit op datum van 08.11.2021.

Ik neem aan dat uw diensten bereid zijn om de uitvoering van het bevel te schorsen, en dit in afwachting van een verder onderzoek en de (weigeren tot) mededeling van hun wettelijke samenwoning conform de Omzendbrief dd. 17.09.2013."

De bestreden beslissing wijkt nochtans af van de Omzendbrief zonder duidelijke motivering waardoor het vertrouwensbeginsel en het motiveringsbeginsel geschonden is.

Bovendien heeft de verweerster bewust een beslissing genomen waarvan ze weet dat ze deze onmogelijk kan uitvoeren gezien de Omzendbrief. De verwerende partij neemt dus wetens en willens een beslissing die onmogelijk uit te voeren is.

De beslissing is niet ernstig te noemen. De verwerende partij schendt het vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

- 3.4.

Het gezins- en familieleven

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven."

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13quinquies wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

Het respect voor het familieleven en gezinsleven wordt gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M. dat rechtstreekse werking heeft. Naast het artikel 8 E.V.R.M., wordt het gezinsleven ook tevens verzekerd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 het volgende:

"De eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

De verzoeker wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014).

Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster (RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017).

In een tal van arresten werd nog specifiek benadrukt dat bij het nemen van een bevel na afwijzing van het verzoek om internationale bescherming, de DVZ rekening moet houden met het gezinsleven van de vreemdeling (RVV 24.04.2015, en 10.10.2015).

Huidige beslissing schendt de vermelde grondrechten en wetsartikelen. Verzoeker heeft immers weldegelijk een privé- en gezinsleven in België.

Hij woont hier sinds 2019 samen met zijn partner mevrouw E. L. waarmee hij een verklaring tot wettelijke samenwoning heeft afgelegd.

De verzoeker heeft steeds het oogmerk gehad in België duurzaam te verblijven en een gezin te stichten met zijn partner.

Verzoeker is geïntegreerd in de Belgische maatschappij.

Zo volgde hij lessen Nederlands en wenst hij graag te werken.

Het hoeft bijgevolg weinig betoog dat de verzoeker wel degelijk een privé- en gezinsleven heeft in België.

Die Dienst Vreemdelingenzaken kan niet dienstig motiveren dat hier geen rekening mee dient te worden gehouden.

Uit beslissing van de verweerster blijkt geenszins dat er onderzoek werd gedaan naar de familiale toestand van verzoeker en rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker.

Verweerster heeft niet alleen hogervermelde grondrechten manifest geschonden maar ook de bijzondere zorgvuldigheidsplicht van art. 74/14 Vw en de motiveringsplicht werd door verweerster miskent.

- 3.5.

Besluit

De verzoekende partij kan via de huidige bestreden beslissing niet weten of, hoe en op welke manier rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie nu elke motivering ter zake ontbreekt.

Nochtans heeft de verweerster evenzeer de plicht om zorgvuldig te handelen en met alle gegevens in het dossier rekening te houden, evenzeer dient de motivering hier ter zake om de bestreden beslissing te kunnen toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De verweerster heeft echter een standaardbeslissing genomen die op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

De verzoekende partij legt niet uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 1, 6° en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

Wat deze aangevoerde schending van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betreft merkt de Raad in eerste instantie op dat deze bepalingen op zich geen uitdrukkelijke motiveringsplicht inhouden. Er is echter wel sprake van een specifieke zorgvuldigheidsplicht. Deze specifieke zorgvuldigheidsplicht gebiedt dan wel dat de beoordeling van het privé- en gezinsleven moet gebeuren op een relevant tijdstip ten aanzien van het

treffen van de beslissing tot verwijdering. *In casu* kan dus eventueel ook uit de stukken van het administratief dossier blijken dat de verwerende partij met het beweerde privé- en gezinsleven van de verzoekende partij rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing zelf inderdaad geen motieven zijn terug te vinden over het beweerde privé- of gezinsleven van de verzoekende partij in België.

De verwerende partij haalt in de nota met opmerkingen wel aan dat er zich in het administratief dossier een nota bevindt waaruit volgens haar blijkt dat zij wel degelijk heeft rekening gehouden met voornoemde elementen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er inderdaad een synthesesnota terug te vinden is, waarin een beoordeling wordt gemaakt betreffende het gezinsleven van de verzoekende partij. Deze nota dateert van 8 november 2021 en vermeldt het volgende:

“Evaluatie artikel 74/13

Alvarez A., M. A.

Alias : <AANVULLEN - ALIAS>

N.N. 093042543916

geboren te San Salvador op 25.04.1993

onderdaan van El Salvador

gekozen woonplaats: (...)

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

☐ *Hoger belang van het kind : Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België of in een andere lidstaat van de EU.*

☐ *Gezins- en familieleven : Betrokkene verklaart in België aangekomen te zijn samen met zijn oom, tante en nicht. Zij behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Betrokkene heeft bij de gemeente aangegeven te willen samenwonen met een persoon met de Belgische nationaliteit. Het loutere feit dat betrokkene wenst samen te wonen met een andere persoon, is op zich geen bewijs van een duurzame en stabiele relatie. Indien betrokkene effectief een gezinsleven in België onderhoudt, wijzen we erop dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we erop dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn partner betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben.*

☐ *Gezondheidstoestand : Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.*

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit deze synthesesnota blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij en met het gegeven dat de verzoekende partij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd.

De verzoekende partij verwijst ook naar de omzendbrief van 17 september 2013, maar geeft zelf aan dat de door haar aangehaalde bepaling betrekking heeft op de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten en dus niet op het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten zelf. Het is niet omdat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten opgeschort wordt door een wettelijke bepaling dat de verwerende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten zou mogen afgeven aan de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk.

Bovendien is er van een gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten *in casu* geen sprake. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij niet kon vertrouwen op een constante gedragslijn van de verwerende partij. Uit geen enkel gegeven blijkt dat de verwerende partij de omzendbrief heeft miskend. Zoals ook aangegeven in de synthesesnota komt het aan de verzoekende partij toe, eens de wettelijke samenwoning zou zijn aanvaard, om de nodige stappen te zetten om een verblijf te verkrijgen. Zulks kan via een aanvraag tot gezinshereniging.

De verzoekende partij slaagt er niet in de motieven opgenomen in de synthesesnota op enige concrete wijze te weerleggen. Zij maakt de schending van haar gezinsleven in combinatie met de motiveringsplicht niet aannemelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel in samenhang met de omzendbrief van 17 september 2013 maakt verzoekende partij deze niet aannemelijk.

Voorts voert de verzoekende partij ook nog de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest inzake de bescherming van het gezins- en privéleven.

Artikel 7 van het Handvest luidt als volgt:

“de eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 7 van het Handvest bevat dus rechten die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, zodat aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci).

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij niet ontkent dat de verzoekende partij een partner heeft waarmee zij heeft aangegeven wettelijk te willen gaan samenwonen. De verwerende partij stelt in eerste instantie vast dat de wens om samen te wonen met een andere persoon op zich geen bewijs vormt van een duurzame en stabiele relatie. Anderzijds motiveert de verwerende partij dat indien er een gezinsleven zou zijn, het aan de verzoekende partij vrij staat om alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen de mogelijkheid tot gezinshereniging. Daarbij benadrukt ze dat de verzoekende partij vanuit het land van herkomst de nodige stappen kan ondernemen en dat het slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat, waarbij in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motieven zoals opgenomen in de synthesesnota kennelijk onredelijk zouden zijn. Het louter voornemen tot wettelijke samenwoning in België ontslaat de vreemdeling er niet van om op een regelmatige wijze op het grondgebied te verblijven. De verzoekende partij verblijft illegaal op het grondgebied van het Rijk. De verzoekende partij en haar partner wisten van meet af aan in welke precaire situatie het gezinsleven werd uitgebouwd. Zoals het door de verwerende partij terecht wordt aangegeven komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige stappen te ondernemen om een gezinshereniging tot stand te brengen. Er is slechts sprake van een tijdelijke scheiding en in afwachting kunnen zij hun gezinsleven onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en eventuele bezoeken. Een schending van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Voor wat betreft het privéleven beperkt de verzoekende partij zich tot de loutere bewering dat zij geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving. Zij brengt weinig of geen elementen aan waaruit dit dan wel zou blijken. De Raad merkt overigens op dat de verzoekende partij zelf aangeeft dat zij pas in 2019 naar België kwam. Zij geeft dan ook zelf aan dat zij nog maar korte tijd in België verblijft. Uit deze elementen leidt de Raad af dat de verzoekende partij het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in België niet aannemelijk maakt.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*)

Zij maakt een schending van haar beweerde privéleven dan ook evenmin aannemelijk.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die stellen dat *“Op 11/03/2021 door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming (werd) genomen en op 24/09/2021 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing (werd) verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980”, en dat “Betrokkene zich (bevindt) in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 21/11/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.”*, niet betwist. Zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU